

מיד אחרי הפגישה עם העיתונאים נפגשו קיסנינג'ר ויצחק. וקיסנינג'ר אמר ללא ניד עפעף: "מה זאת אומרת? הלא אשתך לאה נתנה לי דולרין (שעת-אפס). הייתי מוכרח לגמור את העניין לפני שאתם עוזרים. לא היתה לי ברירה".

אפילו ריצ'רד ניקסון, כשהיה נשיא, הכיר בחשיבותה. כאשר השתלטו מחבלים על שגרירות ארצות-הברית בחרטום, כיו נס ניקסון מסיבית-עיתונאים. אצל לאה רבין שמר עד היום קטע עיתונות המד-ווח על אותה מסיבה. בה אמר ניקסון: "אמש אמרתי לגברת לאה רבין, רעיייתו של השגריר הישראלי, שאנחנו לא ניכנע בעניין הזה".

או היום בו עמדו להשביע את יצחק רבין כראש-ממשלה בכנסת. לאה רבין הזמינה את כל ידידיה הקרובים ליציע הקהל-לחזות במאורע. לפני ההשבעה, הס-פיקה עוד לגשת אל שולחנה של גולדה מאיר במיונון ולומר לה בנדיבות-לב מופ-גנת: "את לא צריכה לפנות את הדירה שלך מיד... את יכולה להמשיך לגור שם עוד חודשי-חודשיים..." גולדה נעצה בה את אחד ממבטייה-הגננת המפורסמת שלה ולא הוסיפה להחליף עמה מילה אחרת. ואיך אפשר לשכוח את הוועידה הבינ-לאומית של הנשים במכסיקו, לכבוד שנת-האשה-הבינלאומית. המצרים שלחו לשם בראש מישלחתם את ג'יהן סאדאת, אשת הנשיא. בתגמול שלחה ישראל את לאה רבין.

ההצהרות שלה היכו גלים. כך, למשל, טענה כי "כאשר תהיה הנשים השפעה יותר גדולה על ענייני העולם, תפסקנה המלחמות". כאשר שאלו אותה איך היא מסבירה שמלחמת יום-הכיפורים פרצה דווקא כאשר בראש ממשלת-ישראל עמדה אשה, מיהרה לאה להשיב: "לא היה בר-ידיה שילטון אבסולוטי. היה עליה לה-יועץ 18 או 19 גברים, מאחר שאנו אומה דמוקרטית".

מבקר התיאטרון הישראלי מגדל קונסט-קי, הגיב על כך כסינגנון של ביקורת-קור-מדיה: "לאה רבין הצטרפה לפספטי הצמרת. מתקבל, לדבריה, כי אילו היה על גולדה להיוועץ ב-19 נשים, לא היתה המלחמה פורצת".

כאשר קמה לנאום בוועידה, קמו יותר ממאה נציגות מישלחות-ערב ועזבו את האולם. לאה הביטה לעבר הספסלים הרי-קים ואמרה למיקרופון בקול רועד: "אני מקווה שהציאה מהאולם הסתיימה".

„עשיתי עיניים לנציג הלבנוני“

אחרי-כך, בשחזרה מהוועידה לישי-ראל, התעלתה לאה על עצמה. בראיון לג'י צה"ל אמרה: "ג'יהן סאדאת היא

הדמות הנערצת

סופי סוף הצליחה לאה רבין להגשים את חלום חייה.

להופיע ולהצטלם בחברתה של ז'אקלין קנדי-אונאסיס, שלגביה יש לה קיבעון מזה שנים, מאז הירבו לציין בפניה כי היא דומה

אשה נאה, אבל לא התרשמתי ממנה במיוחד. לכן לא נאמרו כעבור כמה ימים, כאשר פירסמו בעיתונים הישראליים דיווחים על הצלחת הופעתה המרשימה של ג'יהן בוועידה, נתקפה לאה בזעם אמיתי: "למה כתובים שג'יהן יפה? התרגלתי כבר שלא מפרגנים לנו, אבל למה צריך לכי-תוב כמה היא יפה וכמה היא חכמה? איש לא יעלה בדעתו שעתון ערבי יכתוב דבר כזה עלי! את סאדאת הופכים אצלנו לשיא החוכמה ואצל יצחק מחפשים את כל ה-מיגרעות".

לאה רבין סיפרה לעיתונאיות עוד כמה פרטים פיקאנטיים, שלא פורסמו עליה. למשל: "מצבנו בוועידה היה כבי רע. ישבו תי ועשיתי עיניים לנציג הלבנוני — כמו שאשה יודעת לעשות — וציפיתי לאיזה שהוא רמו. שום דבר, דבר לא עזר".

זכורה גם הופעתה המרשימה במאורע התרבותי של הסרת הלוח מעל פסל קיי-סינג'ר במוזיאון-השעווה. כאשר היו אנשים

שתמהו אם זהו מסוג האירועים שאשת ראש-הממשלה צריכה לכבדו בנוכחותה הרשמית, הגיבה: "אני יודעת שמוזיאון השעווה אינו מוזיאון רודן וגם לא מציינים שם פסלים של יעקב אפשטיין. אבל לשיחזור היסטורי, אפילו אם הוא קיטש, יש ערך ציבורי. כשמנסים לקבוע מה טע-מי האמנותי ורמתי התרבותית לפי בובות השעווה בילבד, הרי זו טכנוניות. אני מב-קרת גם בקונצרטים של מוסיקה קאמרית, בבאלט ובהצגות טובות. אבל שם לא מצלמים".

וכך היא הפכה לנושא ביקורת במדורי ביקורת התיאטרון. בפברואר 1975, בעת מסע הדילוגים של קיסנינג'ר, היא ערכה סעודתי-נשים לכבודה של ננסי, שלאחריה אמרו בלעג שננסי בחרה בסיבוב הבא להישאר במצריים. הדה בוסס, שביקרה את המאורע כפי שהוצג בטלוויזיה, כתבה בהארץ: "היא לבשה חליפה בצבע שאתם את מפות השולחן... נאומה של הגברת

לג'י דימיון מפליא. לאה השתדלה להגביר את הדימיון, חן חיקוי תיסרוקותיה ומישקפיה של ז'אקלין. בביקורה האחרון של לאה בארצות-הברית הן ערכו סיור משותף במוזיאון בניו-יורק, כשלאה טורחת להודיע מראש שישיש לשיש לב לדימיון שביניהן.

רבין לא שימש הוכחה בדוקה לאווירה ולרמה אינטלקטואלית.

אבל היום, שנה אחת בלבד אחרי, היא אינה מבלה כבר רק בעזרת-הנשים ובמור-פעים ייצוגיים. היא נוטלת חלק פעיל באירועים הפוליטיים והמדיניים. היא נותנת עצות. גם לשרים. היא נוזפת באותם ה-ראויים לכך, לדעתה. אפילו ביצחק עצמו. לעיתים היא אינה מהססת לגעור בו בנוכ-חות אחרים.

יצחק מעז לגנוף בה רק לעיתים רחוקות ואף פעם לא לעיני זרים, אלא בחדרי-חדרים. ואחר כך הוא יוצא ורומז כי נתן לה לקח ויותר לא תחזור על מה שעשתה בניגוד לרוח.

היא קובעת מינויים. מי שלא ישאחן מלי-פניה אין לו זכות קיום במחיצתו של רבין, ויהיו כישוריו אשר יהיו. לעומת זאת, אותם שהיא נוטה להם חסד, הופכים קרובים למלכות.

להתרים

עד שיכאב

כאשר החליט רבין למנות את עמוס עירן, מי שהיה יועצו-המדיני בשגריר-רות בווינגטון, כמנכ"ל משרד ראש-הממשלה, רצה עירן מילבד תואר המנ-כ"ל גם תואר של יועצו-מדיני לראש-הממ-שלה. הוא לא העז לבקש זאת מרבין, אבל אשתו, החכיבה על לאה, גילתה לו את מישאלתו של בעלה. העניין נחתך בין לאה ויצחק בבית. הרחק מעיני היועצים והעוזרים. עמוס זכה גם בתואר של יועצ-מדיני.

הקבלן הבא-רשבעי יעקב חלפון הפך יועצו-הסתרים של רבין ואיש סודו. לא מעט בזכותה. הם הכירו באקראי במטה הבחירות לעירית תל-אביב, לשם גוייס גם רבין כדי לסייע בבחירת רבינוביץ. יוסי שריד, שעמד בראש המטה, היה מתעלל בו, שולח אותו להרצאות בשכונות. הל-פון, שהוועק מבא-רשבע לטפל בשכונות, הפך מלווהו של רבין ושומר-ראשו. לאה דיברה בשיבחו בפני יצחק.

ידידות מזורה זו בין יצחק רבין ויעקב חלפון מוסכרת בנימוקם של הרבינים מהי-המון הסוער. באולימפוס של הפנטהאון בנוה-אביבים, קצת קשה להכיר את העם שאותו מנהיגים. גם קודם לכן, כשיצחק כיהן כרמטכ"ל והם התגוררו בצהלה, קשה לומר שגרו בקרב העם. בתוקף הנסיבות היו להם תמיד נהגים, עוזרים, שרתים. תמיד שרתו אותם, והם הפכו מנותקים מעם המציאות. "יצחק אף פעם לא קנה אבטיח בדרך", אמרה עליו לאה, "הוא לא רשם צ'ק כבר היתה שנים".

והנה מופיע איש מהעם המוכן להתמסר (המשך בעמוד 24)

לאה רבין מוחאת כף בהתלהבות ל...

מיטריית וושינגטון

שמע נאומו של בעלה, בעת טכס קבלת-הפנים שנערך לכבודם על מידשאת הבית-הלבן, בגנעם שוטף, לידה, בטי פורד.

ספורט מישפתי

לאה ויצחק רבין בעת מישחק-טניס משותף ב-אילת, שם בילו חופשה קצרה, זמן קצר לפני טיטום לארצות-הברית. לאה היא שחקנית נלהבת, שגייסה גם את בעלה למישחק.